

saa kommer denne § 20 og siger: „Alle de om Sagten hidtil gjældende Lovbestemmelser, til hvilke der ikke i denne Lov er stet Hensyn, skulde være ophævede.“ — med Undtagelse af visse bestemte Paragrafer, som dog ikke ere saa ganske saa; og saa kommer der atter: „forsaavidt ikke ogsaa disse Lovbestemmelser ved en senere eller nærværende Lov maatte være forandrede.“ — Er man saa flog paa, hvad denne Lov egentlig befaler? Jeg gad spørge, om man, naar man har læst Lovens enkelte Bestemmelser, kan være sikker paa, naar man ser denne Slutning tilføjet, om en eller anden af de nævnte ældre Bestemmelser, som man er i Tvivl om, gjælder eller ikke gjælder, eller om der har været nogen senere Lov, derom, og har man saadan Tvivl, faar man den ikke løst ved denne Lov. Derfor tror jeg, at naar Udvalget ikke har større Tilid til sit Arbejde, end at det har maattet sætte en saadan Slutningsbestemmelse til, kunne vi heller ikke stole paa, at Arbejdet er fuldstændigt. Der er en anden Bestemmelse i Lovforslaget, som allerede stod i det, som det kom fra Landstinget, og som synes at have fundet Anklang og Tilslutning, og jeg tror ogsaa, at den er rigtig, nemlig den Bestemmelse, at visse Overtrædelser af Jagtlovgivningen skulde, naar den Fornærmede forlanger det, være Gjenstand for Paatale som offentlig Politisag; men det er ikke heldigt, tror jeg, at man indskrænker sig til denne Bestemmelse, og den høitagtede Minister yttede ogsaa nogen Tvivl om, hvorvidt denne Bestemmelse ikke vilde medføre, at ogsaa de Bestemmelser, der gjælde om Bevis i Jagtsager, i hvilke det jo er saa vanskeligt at tilvejebringe et fuldstændigt Vidnebevis, maatte anses ophævede ved, at Sagen var gjort fra privat til offentlig Politisag. Jeg vil sige, at i Almindelighed maa jeg antage, at det vil være Tilfældet, jeg antager nemlig, at i Almindelighed ville ikke de efter vor Lovgivning gjældende Regler om de Betingelser, hvorunder den Sigtede kan tilpligtes at fralægge sig Sigtelsen ved Ed, kunne ventes af Domstolene at blive anvendte i offentlige Politisager, men det forekommer mig, at naar Afsvaret, der er Tale om, ikke er større, end at

det kan affones med Bøder, kan der Intet være til Hinder for, at en saadan Bestemmelse om, at den Sigtede under visse bestemte Betingelser kan paalægges Benægtelsesret ogsaa vedbliver at gjælde om Jagtsager, naar de behandles som offentlige Politisager, og jeg maa sige, at skulde denne Bestemmelse med Hensyn til Bevismaaden falde bort, saa er der aldeles Intet vundet, men derimod Meget tabt ved at gjøre Sagen om Sagtvertrædelser til offentlig Politisag, idet den strengere Overholdelse af Jagtlovgivningen, som man tilfigter, ikke vil blive opnaaet, men det Modfætte vil blive Tilfældet. Men kunde der nu muligens efter Landstingets Forslag være Tvivl i saa Henseende, saa maa jeg sige, at det ærede Udvalg har grundigt hævet denne Tvivl; thi den Bestemmelse, hvortil jeg sigter, om, at der under visse Omstændigheder kan paalægges den Sigtede at fri sig ved Ed, indeholdes i § 35 i Forordningen af 20de Mai 1840, men efter det ærede Udvalgs nye § 20 vil den være en af de Bestemmelser, der ere ophævede. Der staar nemlig, at alle de om Sagten hidtil gjældende Lovbestemmelser skulde være ophævede, med Undtagelse af Forordningen af 20de Mai 1840 forskellige Paragrafer, og saa staar der §§ 20—24 og 33—34, altsaa følger deraf, at § 35 er op hævet. Endnu skal jeg, naar man vil gaa ind paa i det Hele, saaledes som Udvalget har søgt, at samle de hidtil gjældende Lovbestemmelser, da ogsaa udtale Duffet om, at, naar man gjør dette, man da ogsaa, hvor der kan være Tvivl tilstede om den rette Forstaaelse af de tidligere Lovbestemmelser, som ere optagne i Loven, søger at hæve en saadan Tvivl. Der er saaledes et Forhold, som navnlig efter det her foreliggende Lovforslag ikke vil blive ganske uden Betydning, nemlig hvad der skal forstås ved „Dyrehave“. Vi have en Bestemmelse i en Plakat af — jeg tror 1845, — som taler om Haver og indhegnede Dyshove, men jeg tror ikke, at det svarer ganske til Begrebet om indhegnede Dyrehaver. Særligt er det jo først, saavidt jeg erindrer, i Loven af 1861, at for de Privates Vedkommende Dyrehaver ere komne til at spille nogen Rolle, der har faaet Betydning med Hensyn til Jagt-